

Sygn. akt II Ka 204/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Kordowiecki – spr.

Sędziowie: SO Waldemar Cytrowski

SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3.10.2014 r.

sprawy **A. K. (1)**

oskarżonego z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 157§4 k.k. oraz art. 190§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 10 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 191/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego A. K. (1) o przypisany mu czyn z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 157§4 k.k. i art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na okres 1 (jednego) roku próby oraz uchyla orzeczenie zawarte w punkcie trzecim;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł tytułem wydatków oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

Waldemar Cytrowski Marek Kordowiecki Marek Ziółkowski

II Ka 204/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 191/13 oskarżonego **A. K. (1)** uznał winnym tego, że w dniu 01.12.2012r. w Ś. przy ul. (...) spowodował uszkodzenie ciała zamieszkującej wspólnie z nim żony B. K. w ten sposób, że złapał ją ręką za kark i przewrócił na podłogę, a następnie kilkakrotnie uderzył jej głową o podłogę w następstwie czego doznała stłuczenia głowy i łokcia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas poniżej 7 dni oraz groził B. K. pozbawieniem życia używając słów wulgarnych, przy czyn groźby te wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 190 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną na kwotę 20 złotych.

Orzeczoną karę grzywny Sąd Rejonowy na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 1 pkt 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od wywoływania awantur domowych.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucił:

1. dowolną i sprzeczną z art. 7 k.p.k. ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającą w szczególności na dowolnym przyjęciu, że należy w całej rozciągłości uznać zeznania oskarżycielki posiłkowej jako wiarygodne, przede wszystkim te, które odnosiły się do rzekomo wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb pozbawienia życia oraz uderzania jej głową o podłogę, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego takie wnioski nie wynikają, co sprawia, że zaskarżane orzeczenie nie może się ostać;
2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 25 § 1 k.k., poprzez brak jego zastosowania.

W oparciu o te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się celowa.

Wobec zmiany wniosków apelacyjnych przez oskarżonego oraz jego obrońcę oraz mając na uwadze postawę procesową stron zaprezentowaną na rozprawie apelacyjnej, zbędnym stało się rozprawianie z poszczególnymi zarzutami procesowymi, w szczególności z zarzutem naruszenia prawa materialnego. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że kontrola instancyjna nie wykazała żadnych błędów w procedowaniu Sądu Rejonowego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy wyciągnąć wniosek, że przekonanie sądu orzekającego o winie oskarżonego wynikało z wszechstronnej analizy, zgodnej z zasadami logiki oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, dowodów i z nich okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu, wydanego wyroku. Uzasadnienie to w pełni odpowiada regułom określonym w art. 424 § 1 k.p.k. Ocena ta pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) z uwagi na to, iż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.).

Jak już wyżej wskazano bezprzedmiotowym stało się odnoszenie do zarzutów apelacyjnych ze względu na zmianę wniosków apelacyjnych i pojednanie się stron. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 października 2014r. strony oświadczyły, że doszły do porozumienia i pragną zakończyć istniejący między nimi konflikt, który ma podłoże rodzinne i małżeńskie. Oskarżony i oskarżycielka posiłkowa doszli do porozumienia przedkładając ponad swoje konflikty dobro wspólnych małoletnich dzieci. Wskazać bowiem należy, że równocześnie z niniejszą sprawą toczy się sprawa rozwodowa A. i B. K., a nadto sprawa karna o sygn. akt II K 214/13, w której oskarżoną o czyn z art. 217 § 1 k.k. popełniony na szkodę teściowej A. K. (2) jest B. K.. Marginalnie nadmieniam, iż ta sprawa dotyczy tego samego zdarzenia, będącego przedmiotem osądu w niniejszym postępowaniu. Również w tych sprawach strony zadeklarowały zawarcie porozumienia. Zarówno oskarżycielka posiłkowa, jak i jej pełnomocnik wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby jednego roku. Wobec pojednania się stron również prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby jednego roku.

Taka postawa procesowa wszystkich stron procesu karnego doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego A. K. (1) o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionego w sposób przypisany oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem.

Zgodnie bowiem z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Skoro zatem oskarżonemu zarzuca się popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. to spełniony zostaje warunek formalny orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania wskazany w art. 66 § 2 k.k. Zarówno przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. jak i z art. 157 § 2 k.k. zagrożone są karą grzywny, karą ograniczenia wolności oraz karą pozbawienia wolności do lat 2. W razie pojednania się sprawcy i pokrzywdzonego ustawodawca rozszerza przeciw zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (art. 66 § 3 k.k.).

W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie będącej przedmiotem osądu okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Jak już wcześniej wspomniano ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do jedynego prawidłowego wniosku, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, co zresztą aktualnie nie jest kwestionowane przez żadną ze stron. W związku z tym podniesiony w apelacji zarzut dokonania przez Sąd I instancji błędnej oceny dowodów jest całkowicie uzasadniony, tak samo zresztą jak podniesiony zarzut błędnego nieprzyjęcia, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej. Podkreślić przy tym należy, iż oskarżony odepchnął swoją żonę dopiero po tym jak ta już doznała obrażeń ciała. W związku z tym rozważanie czy to działanie oskarżonego, który odepchnął swoją żonę po tym jak ugryzła swoją teściową w łokieć odbywało się w warunkach art. 25 § 1 k.k. i jest bezcelowe.

Oceniając natomiast winę i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy uznać, iż nie są one znaczne. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że między stronami istnieje silny konflikt o podłożu rodzinnym, którego eskalacja miała decydujący wpływ na zaburzenia procesu motywacyjnego oskarżonego i podjęcie niewłaściwej decyzji związanej z respektowaniem norm prawnych. Nie należy wypuklać jedynie faktu, że czyn oskarżonego naruszył tak ważne dobro prawne jakim jest zdrowie człowieka oraz jego wolność, ale przede wszystkim zwrócić uwagę należy na sposób i okoliczności popełnienia czynu. Równolegle toczy się przeciw sprawie o sygn. akt II K 214/13, w której B. K. oskarżona jest o czyn z art. 217 § 1 k.k. popełniony w trakcie tej samej awantury domowej na szkodę matki A. A. K..

Również postawa oskarżonego, dotychczas nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego. Oskarżony dotychczas przestrzegał porządku prawnego i prowadził ustabilizowany tryb życia. Oskarżony posiada wykształcenie wyższe prawnicze i dotychczas zarabkował na utrzymanie rodziny. Zdarzenie w dniu 1 grudnia 2012r. miało charakter typowo incydentalny i spowodowane było eskalacją konfliktu małżeńskiego. Mimo upływu blisko dwóch lat od tego zdarzenia zachowanie oskarżonego należy ocenić jako prawidłowe, co doprowadziło przeciw do pojednania się stron.

W tych okolicznościach Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego istnieje pewna prognoza kryminologiczna i pomimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni on ponownie przestępstwa.

Dlatego Sąd Okręgowy uwzględniając w całości wnioski apelacyjne stron przedstawione na rozprawie w dniu 3 października 2014r. na podstawie art. 437 § 1 i 2 zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego A. K. (1) o przypisany mu czyn z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 157§4 k.k. i art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na okres 1 roku próby, uznając, że okres ten pozwoli na dostateczne zweryfikowanie postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z objęciem przez oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową swoim porozumieniem również wzajemnych kosztów związanych z toczącymi się postępowaniami koniecznym okazało się również uchylene punktu III zaskarżonego wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał ten wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądzając od oskarżonego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 50 zł tytułem wydatków.

Natomiast wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Waldemar Cytrowski Marek Kordowiecki Marek Ziółkowski